

Pastor CORNELIU LIVANU

Biserica Elim, Voluntari

„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții...”.

Efeseni 6.18

Amintiri despre oameni ai rugăciunii pe care i-am cunoscut

În ce privește rugăciunea, primele modele pe care le-am cunoscut mi-au fost mama și tatăl meu, Aglaia și Ioan Livanu. Unite cu credința și cu cuvântul Bibliei, rugăciunile părinților mi-au marcat pentru totdeauna copilăria și adolescența, astfel încât la majorat socotelile îmi erau deja clare: opțiunea pentru viața mea era Isus Cristos.

Într-o zi de la sfârșitul lui iulie 1967 am mărturisit public, în apa botezului, credința în Domnul și Mântuitorul meu personal, Isus Cristos. Rugăciunea stăruitoare m-a ajutat în mod decisiv să primesc în luna următoare a aceluiași an și botezul cu Duhul Sfânt, prin care m-am apropiat și mai mult de Dumnezeu, găsindu-mi un anumit loc în Biserica Sa, printre alți tineri cântăreți sau recitatori de poezii.

Alte categorii de repere în ce privește arta și puterea rugăciunii le-am întâlnit în Biserica locală, oriunde se găsea aceasta: în satul meu natal, numit Cracalia și, mai târziu, Dumeni, din județul Botoșani, în municipiul Botoșani, unde mi-am terminat studiile liceale economice, sau în București, unde am luat o licență de economist, la Academia de Studii Economice, în 1974. Însă, curajul de a-L mărturisi pe Domnul l-am căpătat mai pregnant abia în anii studenției, când îi luam pe anumiți colegi mai

aproșiți și mergeam la Biserica Penticostală nr. 1, din str. Crângași nr. 23, pe lângă vechiul Pod Grant.

Ceea ce m-a impresionat extrem de mult la această Biserică Penticostală, mutată mai târziu în Munții Gurghiului 55B și numită „Betel”, era harul turnat peste credincioși în timpul orelor de rugăciune.

Rugăciunea era cu adevărat un foc care nu se putea stinge foarte ușor. Uneori, când programele erau prea încărcate, pastorul care conducea serviciul divin de rugăciune trebuia să repete cu glas tare un „Amin!” ca semn că rugăciunea s-a încheiat, dar cu toate acestea unii continuau să se roage în surdina. Exista la demisolul clădirii Bisericii din Crângași 23 o cameră destinată stăruințelor în rugăciune unde timpul nu mai era cronometrat atât de sever ca la programele oficiale.

Îmi aduc aminte cu plăcere de câțiva membri ai acestui nucleu de rugăciune: Picoi Tudor, Carol Pavlovski, Luiza Finichiu, Sandu Picoi, Gabi Lazăr, Gherasim Mihai, sora Ecaterina, sora Anca și alții. Erau pur și simplu oameni dăruți rugăciunii și nutreau convingerea fermă că puterea și succesul lucrărilor din Biserica mare sunt în directă legătură cu rugăciunea fierbinte de la subsolul clădirii.

Când ceva nu mergea bine la cor

Rugăciunea a fost prețuită întotdeauna la întâlnirile slujitorilor penticostali din România – Sovata 2012.

sau mai erau uneori și anumite „cioro-văieli” doctrinare prin comitet, însemna că rugăciunea de la subsol nu mergea cum trebuie. Atunci fratele Carol ne spunea tuturor: „Haideti la rugăciune cu mai multă înflăcărare și credință!”

Au fost tineri care au primit botezul Duhului Sfânt la subsol, așa cum a fost cazul sorei Emilia Bochian. Câțiva tineri au fost echipați cu daruri duhovnicești de putere și daruri de vorbire, încât la un moment dat se organizau seri de rugăciune chiar în sala mare a Bisericii unde veneau credincioși și de la alte Biserici, nu neapărat penticostale.

Pe fratele Vladimir Caravan din București l-am cunoscut prima dată în Botoșani. Era un ucrainean anticomunist curajos și plin de credință. Îi păstrez o amintire deosebit de plăcută pentru râvna pe care o avea în lucrarea Domnului. Îi mobiliza pe tineri nu numai la rugăciune, ci și la alte activități „de teren” cum le spuneam noi pe vremea aceea: să-i vizităm pe bolnavi, să împărțim tractate biblice pe anumite străzi din Capitală, să participăm la studii biblice cu o anumită temă pe linia Marii Însărcinări, să vizităm anumite Biserici și să împărțim Biblii pentru cei care nu aveau o Biblie sau literatură creștină, care era interzisă de regimul comunist. Totdeauna mă încuraja și mă mustra prietenește pentru lipsa mea de reacție rapidă la toate proiectele cu care făceam cunoștință. Eram student atunci și poate că nu îmi dădeam prea bine seama că mă expun la anumite riscuri față de ochii vigilenți ai securității comuniste. Dar Dumnezeu m-a păzit și în vara anului 1974 am reușit, prin harul Lui, să-mi finalizez studiile și să obțin un loc de muncă în București, ceea ce nu era puțin lucru pe vremea aceea, iar din 1976 să primesc chiar și o garsonieră din fondul locativ al sectorului în care lucram ca stagiar la o fabrică de cabluri.

Dumnezeu era la lucru în viața mea și am înțeles că planul lui era să rămân în București și să fiu de folos lucrării Sale în cele trei Biserici importante: Crângași, Miulești și Popa Nan.

Un alt dascăl exigent al tinereții mele din Biserica Crângași a fost

fratele Cornel Mihai, împreună cu soția sa, sora Marga, oameni de toată isprava pentru lucrul Domnului: el, ca dirijor de cor și ca predicator itinerant prin diferite localități, în stilul lui Vladimir Caravan, ea, o bună cântăreață la cor, o bună mamă și o bună soție.

În familia Mihai, din cartierul Militari, unde eram deseori primit cu multă căldură, am descoperit în cei doi soți niște oameni consacrați pe deplin rugăciunii și studiului biblic prin case. Cornel Mihai era un om discret și foarte secretos. Am învățat de la el lecția promptitudinii și a punctualității. Dacă nu erai punctual la întâlnirea cu fratele Cornel Mihai îți pierdeai orice credit în fața sa.

Avea darul conducerii echipelor de rugăciune prin diferite case și de misiune prin anumite biserici pe la sate, cu puțini membri și care nu prea aveau vizitatori, și mai ales lucrători din câmpul Evangheliei.

Trebuie să precizez neapărat faptul că Mihai Cornel m-a adus și m-a prezentat corului Bisericii din Crângași, când după șase luni de reținere, am înțeles foarte clar că Dumnezeu are nevoie de mine în lucrarea Sa, ca recitator de poezii, sau ca predicator la orele de tineret. Biserica era ca și a doua mea familie, întrucât eram străin în București și pe deasupra m-am acomodat cu greu la aglomerațiile rutiere și la rețelele de străzi care, evident, față de Botoșani, mi se păreau mult prea încurcate.

A fost ca în armată: primul an a trecut mai greu, dar în următorii ani am avut mai mult curaj să-L mărturisesc pe Domnul și să mă integrez în anumite cercuri de rugăciune și studii biblice.

Am cunoscut astfel mari oameni ai lui Dumnezeu, pe care îi pot socoti fără să exagerez, părinții mei spirituali: Bochian Pavel, Bulgăr Emil, Șandru Trandafir, Cristian Vasile Roske, Bodor Eugen, Vlad Ioan, Dragomir Mariș, Constantin Caraman, poetul Costache Ioanid, cel care a pus în sufletul meu temelia primelor poezii creștine, și mulți alții pe care îi voi întâlni numai în veșnicie. Era o încântare și un adevărat privilegiu sufletesc și spiritual să-l auzi pe

maestrul Ioanid recitându-și poeziile într-o atmosferă de cer în care uitai, pur și simplu, unde te găsești și parcă simțeai răsuflarea îngerilor veniți să îl asculte.

Era toamna celui de-al doilea an de facultate, în 1970, când mă aflam împreună cu familia fratelui Vlad Ioan și sora Vilma, în casa poetului Costache Ioanid ascultând fermecătoarea poezie FECIOARA, și autorul nu uita să spună că poezia nu este numai inspirație pură, ci și foarte multă transpirație.

Am învățat multe lucruri utile vieții mele de rugăciune de la acești mari oameni ai lui Dumnezeu, care au dat astfel glas aspirațiilor mele sufletești și m-au învățat să aștept ajutorul și înțelepciunea de sus.

Acum, când privesc urma pașilor mei din cele peste patru decenii petrecute pe Calea Domnului, din 1967, înțeleg tot mai clar valoarea serviciilor divine din Biserica Crângași: rugăciune, studiu biblic și evanghelizare. Ele m-au format din punct de vedere spiritual și m-au pregătit pentru lucrarea de mai târziu.

Fratele Constantin Caraman era un om dedicat Evangheliei și Împărăției lui Dumnezeu în așa măsură încât sfatul său simplu și pe-nțelesul tuturor îți mergea direct la inimă, sădindu-ți dorința de a trăi o viață mai sfântă. Suferise mult pentru credința în Hristos, dar era tot mai interesat de studiile biblice din cadrul BEE, împreună cu noi, cei tineri, spunând mai în glumă, mai în serios, că în felul acesta parcă devine mai tânăr. Îmi amintesc că întotdeauna când ne despărțeam, în urma unor vizite pe care i le făceam cu plăcere la domiciliul unde locuia cu cele două surori ale sale, Caliopi și Tincuța, ne rugam și mulțumeam lui Dumnezeu pentru binecuvântări și pentru călăuzirea Sa ocrotitoare, și nu puteam să nu remarc rugăciunile sale fierbinți și cu multe lacrimi. Constantin Caraman și Costache Ioanid aveau aproximativ aceeași greutate și aceeași înălțime fizică și erau născuți în același an, 1912. Putem spune că 2012 este centenarul CARAMAN - IOANID, ocazie în care noi, penticostalii, și ceilalți evanghelici, putem da curs

(continuare în pag. 16)

îndemnului din Evrei 13.7: „*Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire și urmați-le credința!*”

Un alt lucrător al Domnului, dirijor de cor, poet și compozitor, predicator eminent și pastor trecut prin multe încercări în perioada comunismului, care m-a impresionat mult și m-a zidit în credință, a fost și este pastorul Cristian Vasile Roske. Biserica Penticostală „Vestea Bună” din Popa Nan l-a cunoscut ca pe un frate dintr-o bucată, plin de energie și de talent în arta predicării, strângând și mobilizând în jurul său mulți tineri, elevi sau studenți, pentru a-i încuraja în lucrarea lui Dumnezeu din Biserică. Când greșeam ne mai și muștra, dar niciodată n-o făcea cu gândul ca să dărâme pe cineva, ci dimpotrivă, să-l ridice și să-l repună pe calea adevărului.

Munca sa la revista Cuvântul Adevărului, în calitate de redactor-șef, l-a confirmat ca un bun slujitor al cuvântului – nu numai vorbit, dar și al celui scris – care a modelat gândirea și viața multor cititori din țară și din străinătate.

„Rugați-vă neîncetat!”

(1 Tesaloniceni 5.17)

Felul în care fratele Roske s-a comportat în timpul încercărilor din regimul trecut și statornicia sa în credință au făcut din el un exemplu bun de urmat, nu numai de noi cei din Biserică, ci și de alții, din afara Bisericii, care l-au cunoscut și i-au apreciat buna sa credință.

Este unul dintre veteranii mișcării penticostale din România care se află, prin harul lui Dumnezeu, printre noi și eu îi doresc viață lungă și fericită, împreună cu urarea psalmistului David din Ps.20.1,2: „*Să te asculte Domnul în ziua necazului, să te ocrotească Numele Dumnezeului lui Iacov, să-ți trimită ajutor din locașul Său cel Sfânt, și să te sprijinească din Sion!*”

Am ajuns la concluzia că viața noastră este ca un ogor în care Stăpânul ceresc testează tot felul de semințe și culturi. Dar ceea ce conținează mai târziu sunt rezultatele sau roadele care rămân pentru viața veșnică. De pildă, viața de rugăciune este ca un laborator personal în care Dumnezeu ne așteaptă să punem la încercare promisiunile Bibliei și să câștigăm bătăliile credinței cu sistemul acestei lumi care ne va fi întotdeauna împotrivor.

Am petrecut în Biserica Penticostală din str. Crângași 23 (Munții Gurghiului 55B) peste douăzeci de ani și experiențele acestui drum de credință pot fi asemănată cu lucrarea pe care Dumnezeu o face prin rădăcinile plantelor: plantele cresc datorită rădăcinilor care le mențin viața. N-am fost multă vreme un slujitor oficial al Bisericii, dar pot spune că m-am pus totdeauna la dispoziția Domnului și El m-a folosit prin harul Său, în ciuda unor greșeli omeneste, inerente naturii umane imperfecte.

În anul 2000 am fost ordinar în slujba de diacon și, mai apoi, în cea de prezbiter, iar din 2009 sunt, prin mila Domnului, pastor în Biserica Penticostală „Elim” din Voluntari, județul Ilfov, unde mă străduiesc cât pot să transmit și altora cunoștințele și experiențele mele din domeniul rugăciunii și nu numai, așa cum în trecut au făcut pentru mine mulți frați și surori, printre care se numără la loc de cinste și părintii mei. Unii mai trăiesc încă, alții sunt plecați în veșnicie, acasă la Domnul. Acolo se va reuni, după Răpire, marea Familie a Domnului, Biserica, Mireasa Mielului.

Amin! Vino, Doamne Isuse!

Ordinări la Biserica Cezareea, Reșița

În data de 30 septembrie a.c., în Biserica Penticostală Cezareea din Reșița a avut loc ordinarea în slujba de prezbiter a fratelui Samuel Cristian Muică și în slujba de diacon a fratelui Mircea Jivan.

Pentru fratele Samuel această investire a venit și ca o încununare a slujirii cu copiii și învățătorii de Școală Duminicală, lucrare pe care el o face de ani de zile în cadrul Cultului Creștin Penticostal din România, precum și în diaspora românească europeană.

Pastorul județean Titus Coroban a condus serviciul divin, iar pastorul Ioan Filip, membru în Comitetul Executiv și coordonator al Departamentului pentru Familii, Tineret și Copii a predicat Evanghelia și a coordonat slujba de ordinare.

La rugăciunea de consacrare au participat pastorii Titus Coroban, Ioan Filip, Pavel Radu și Ciprian-Ioan Bârsan de la Biserica Penticostală Izvorul Vieții din Reșița, și prezbiterii Florin Ciochină, Costache Murariu, Dan Hîrtie și Samuel Izvernar, din biserica locală.

FLORIN CIOCHINĂ